

Putování tří

Jen jestli to bude stát za to, řekl už poněkolikáté ten černý vzadu, když si, rovněž poněkolikáté, přišlápl dlouhý plášť a klopýtl. Přitom mu vypadla z rukou ozdobná dřevěná krabička a její obsah se zase vysypal.

Jak to myslíš, zavrčel ten dlouhý, který byl stále o tři kroky před ostatními, a teď netrpělivě přešlapoval na místě a čekal, až ten černý vzadu vrátí do krabičky její obsah. Tady přece nejde o to, aby sis něco užil. Nejdeme do Las Vegas, jdeme do Betléma. I když, zamyšleně potřepal těžkým váčkem, který měl přivázaný u pasu, je to možná škoda. Ale to je pochopitelně bezbožná myšlenka. A navíc nesmyslná, protože Las Vegas ještě není. Ještě že jsem to neřekl nahlas. Ale je jen dobře, že jsem si trochu zlata odklonil na horší časy, které teprve přijdou. Bude se mi náramně hodit.

Ten třetí, červenolící a celý jako by nadýchaný, který stále cosi přežvykoval a převaloval v ústech, neřekl nic. Mlčel ostatně celou cestu vyjma toho, že vždycky kolem poledne a navečer prohlásil Tady, usadil se pak ve stínu stromu nebo skály a vytáhl z mošny chlebovou placku, datle a měch s vínem. Pak se zabalil do pláště a usnul. I v poledne!, rozčiloval se v duchu ten dlouhý hubený. Na chvíli sice, ale usnul, jako malé dítě.

Ovšem být malým dítětem teď nebylo moc bezpečné. Zvláště pak chlapcem ne.

Chci jen vědět, ozval se ten černý vzadu, když se znovu vydali na cestu, jestli celá tahle štrapáce zase není zbytečná. Co jen jsme se toho už nachodili a nic z toho. Zvedl krabičku k pravému uchu a zatřepal jí. Měl pocit, že když teď naposled sbíral rozsypané kadidlo, přimotalo se mu mezi ně i pár kousků sušených kozích bobků. Asi by se měl na další zastávce radši přesvědčit. Takový bobek určitě bude na žhavém uhlí vonět jinak. Jo, kouknu na to večer... nebo hned zejtra. Určitě.

Není zbytečná, tentokrát je to jistý, prohlásil ten dlouhý. Vlasatice, prorocství a tak, dodal kategoricky a přál si, aby to tak skutečně cítil. Těch omylů bylo přece jen už moc. Jenže teď tady byla ta vlasatice. A ta neviňátka! Něco naprosto neslýchaného. Tak neslýchaného, že je to

možná jen pomluva. I když, jak se říká, není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu.

Tady, řekl najednou ten červenolící a nadýchaný, protože došli do malého údolí s potůčkem a několika palmami. Tady si sednu, ááách, jak mě ale bolejí nohy. Kdybych neměl tu myrhu, tak se nedostanu ani sem, natož do Betléma. Ale už jen dva a půl týdne. To vydržím. To dám. Jen s tou myrhou musím opatrněji. Hodně opatrně.

A vůbec, měl bych se stydět. Ona taky už vyráží na cestu. Sice na oslu, ale bez myrhy. A s břichem... no, tak to máme skoro stejné, ale já v něm mám placky, ne kluka, co se zakrátko začne drát na svět. On se sice stará, co jen může, ale osel je osel, žádné pérování nemá, a navíc se každou chvíli se šklubnutím zastaví a pak zase se šklubnutím rozejde. Fuj. Z toho bych měl určitě mořskou nemoc.

Je to jistý, zopakoval ten dlouhý. A já jsem hlupák. Je to jistý, a já jsem si ulil trochu zlata, které patří jenom králům. No dobrá, jsem taky král, ale jenom takový maličký. Spíš králíček. Malý unavený králíček. A hlupák. Protože teď, až ty dva usnou, se budu muset pěkný kus cesty vrátit a najít ten kámen, pod který jsem to strčil. Ještě že ta vlasatice svítí v noci skoro jako slunce ve dne.

No já nevím, trval si na svém ten černý vzadu. Ale to řekl jen, aby si nepokazil pověst.

Ty bobky, určitě jsou tam alespoň tři. Hned jak ty dva usnou, pořádně všechno prohlídnu. Světlo je jak ve dne. Vždyť on by to poznal hned, ani by se to nemuselo dávat na oheň. Jednou to je Jeho syn a ten musí bobek od kadidla poznat na první mrknutí. A ona by to zase poznala na první nadechnutí. Protože, a to musí uznat každé, lilie rozhodně voní jinak.

On je, ozval se nečekaně ten nadýchaný, vlastně hrozně hodnej chlap, co říkáte? A v duchu dodal, že je určitě o hodně lepší než on sám, protože nekouká především na sebe. Jako někdo. Nemusíme chodit daleko. S tou sežvežkanou myrhou se ovšem už nedá udělat vůbec nic. Ale on, a teď nemyslel toho velkého hodného, ale on to pochopí. Protože je to sice jen poloviční člověk, ale lidství má nejmíň za dva. Nebo spíš za tisíc. Teda bude mít. Až se za pár dnů narodí.

Je to jistý, řekl potřetí ten dlouhý. To vím jistě, že to je jistý, ale nevím proč, dodal z rozpaků trochu nabroušeně.

Já si myslím, že je to jistý, jenom proto, že jsi mě úplně ztumpachověl, rozhodil rukama ten černý. A krabička byla zase na zemi. Se na to můžu vykašlat, vykřikl, ale vlastně byl moc rád, že to přebírání bude mít takhle hned za sebou. A na ty bobky si dá pořádného majzla.

Jistýho není nikdy nic, pomyslel si ten červenolící. Snad jen to, že když něčemu uvěříme, když něčemu věřit chceme, tak se to stane skutečností a stane se to pravdou, od které nám nepomůže nic a nikdo, jen zase my sami.

Ale já od téhle pravdy utíkat nechci. Jednak jsme se nachodili dost. Jednak ta vlasatice. A ona už sedí na oslu a on ho vede. Jí není vůbec dobře, a tak do Betléma doputují až za pár dnů.

Nikde pro ně nebude místo, řekl najednou ten černý a pečlivě zavřel krabičku. Samé kadidlo tam je. Určitě, dával jsem přece pozor.

Jen ve chlévě, vzdychl nadýchaný, rozlomil chlebovou placku na tři díly a na každý díl položil trochu datlí.

Ve chlévě bude teplo, konejšil ho ten dlouhý. Teplo tam bude a voda taky. Plátno určitě vzala s sebou. A jesličky jsou plné sena.

A teď promiňte, musím se kousek vrátit, něco jsem cestou ztratil, vysvětloval už za chůze. To tak, aby to našli pastejřové, za chvíli se pohnou dolů z kopců a je mi jasný, že by si to nechali a já bych měl malér, velkej malér.

Ten nadýchaný a červenolící mezitím dojedl, utřel si ruce do cípu pláště a pak se natáhl pod palmu. Máme ještě spoustu času. Musíme počkat, než se dítě narodí, a pak ještě pár dnů, aby se ona z toho stačila trochu vzpamatovat. Ten malý kousek, co ještě zbývá, určitě dojdu jen tak.

Zbylou myrhu už mám dávno pečlivě zavázanou v uzlíčku a přivázanou k opasku.

Počkáme nahoře na kopci nad údolím, bude odtud hezký výhled do kraje. A taky tam určitě dobře uslyšíme, až se ozve zpěv oznamující, že narodil se Kristus Pán, veselme se. A my se k tomu zpěvu přidáme.

*Z růže kvítek vykvet nám, radujme se.
Z života čistého, z rodu královského,
nám, nám narodil se.*

Vyšlo na Zvířetníku, 20. 12. 2016

http://neviditelnypes.lidovky.cz/adventni-pribeh-0ih-/p_zviretnik.aspx?c=A161215_133819_p_zviretnik_kosa

{fshare}